

CRÍTICA DE TEATRE

Quadrilàter tens

F3DRA
(*Pleasure and pain*)

Autora: Marília Samper
Director: Pep Pla
Lloc i data: Sala Beckett
(18/IX/2011)

JOAN-ANTON BENACH

Des que la van fundar, l'any 2002, la companyia Q-Ars Teatre s'ha mostrat fidel a la indagació de nous llenguatges dramàtics. I amb resultats desiguals, probablement amb algun error, Q-Ars ha desenvolupat una trajectòria en què abunden els encerts lluminosos i les sorpreses més gratificants. N'hi ha prou de recordar aquell *Leonci + Lena* (2007) exclusivament femení, o aquella meravella que va ser *Jocs de paciència* (2005) d'Abla Farhoud, per valorar el talent i la sensibilitat del grup fundat i impulsat per Anna Güell i Mercè Anglès, i molt afortunat a l'hora de demanar les col·laboracions més idònies. La del director Pep Pla, sense anar més lluny. Pla va ser qui va muntar els dos títols que hem esmentat, i ara ha dirigit *F3DRA (Pleasure and pain)*, de Marília Samper (São Paulo, 1974), resultat d'un encàrrec de la companyia.

Dues Fedres i la figura inquietant de Sarah Kane (1971-1999) eren els personatges que havien de figurar a l'obra. Dues representacions del personatge clàssic, amb l'amor desmesurat que sent per Hipòlit, i la presència d'aquella criatura tràgica, dramaturga que es va suïcidar als 28 anys, després de castigar totes les formes d'hipocresia i de defensar una llibertat amorosa sense condicions.

Marília Samper, magnífica escriptora, s'ha inspirat en la *Phaedra's love* de Kane i en aquell turment autobiogràfic que la jove britànica va plasmar a *4.48 Psicosis*, testimoni dramàtic colpidor que fa anys es va poder veure al Festival Internacional de Sitges a càr-

rec d'una companyia anglesa. En un sol espai escènic molt ben moblat per Montse Aménos hi conviuen el camerino teatral de Vera (Anna Güell), una actriu madura, els llits atrotinats del psiquiàtric on apareix internada Sarah (Montse Morillo), i l'establiment que regenta Freddy (Mercè Anglès).

En aquest recinte, en perfecta barreja, es mostren els amors i la gelosia creuada que encén un tercer personatge: Billy (Jaume Madaula). Ell és l'actor jove, objecte de la passió desesperada de Vera, i, de manera regular, l'infermer que ha de cuidar Sarah, hospitalitzada rebel i furiosa contra la medicació que li han prescrit per curar-se d'una malaltia mental.

Pep Pla ha organitzat, amb una eficàcia indiscutible, la dinàmica del quadrilàter estrany, sotmès a una tensió que manté despert tothora l'interès de l'espectador. El direc-

En un sol espai els personatges, en perfecta barreja, fan miques amors i gelosia

tor s'ha mostrat particularment afortunat en les escenes violentes entre l'infermer i la jove interna, una Montse Morillo amb una seguretat i una expressivitat que un servidor acaba de descobrir. Pla també denota una gran cura a l'hora de guiar el personatge de Vera enmig d'uns processos interiors tan complexos. Esplèndida, Anna Güell, il·lustrant aquesta *Fedra* consumida per la solitud i per un profund desencant professional. Es fa menys convincent, en canvi, el paper de Mercè Anglès, en part perquè el text mateix sembla que el deixi una mica indefinit. L'actriu, però, sorprèn amb uns registres festius molt aconseguits. ●

Artur Mas va pronunciar el discurs dels 148 anys de la Fundació Romea

JORDI PLAY

Creativitat als gens

EL MIRADOR

Josep Massot

Ahir debutava al teatre Romea un actor in-sospitat. Artur Mas, president de la Generalitat, pujava a l'escenari per executar un monòleg d'una hora. Convocava la Fundació Romea, i als seients no hi havia els seguidors habituals de teatre, sinó consellers, el tinent d'alcalde Jaume Ciurana, mecenes i patrons de la fundació, juntament amb actors com Carles Canut, Lloïl Bertran o directors d'altres teatres barcelonins. Ja s'havia enfilat a l'escenari del Romea fa quatre anys, quan hi va recitar poemes de Martí i Pol. Ara es tractava de parlar sobre la creativitat, i primer Artur Mas es va ficar en el paper de mestre que fa un repàs a la història de Catalunya.

Artur Mas no era Vittorio De Sica, però va pujar a l'es-

cenari amb voluntat d'improvisar. Va recordar Pau Casals quan li van donar la medalla de la pau als Estats Units i el músic, que ja tenia 90 anys, deia que Catalunya havia estat una de les nacions més importants del món. El monologuista mirava el rellotge i no volia parlar de la crisi, sinó de la creativitat, cosa

"No és creador qui entén la subvenció com un dret i no pas com un estímul"

que, deia, Catalunya no només té de sobres, sinó que és un element que forma part de la genètica catalana, atès que l'havia assumit com a valor social.

Artur Mas feia veure que mirava el rellotge, i al cap de tres quarts d'hora va començar a parlar de teatre. De

com primer hi va haver el ressorgiment econòmic i després les elits van començar a fer servir la llengua que s'havia conservat a les masies i als ambients artesanals. La *Pàtria* d'Aribau va ser escrita en castellà, va dir, i el primer que va fer teatre català va ser Pitarra amb els seus sainets. El monologuista va adoptar el paper de president. "Hi ha moltes empreses creatives, però no es volen donar a conèixer, perquè són discretes, i va esmentar una empresa sanitària que ha obert quatre seus als Estats Units. "Els catalans som així, discrets", va dir. La creativitat és fer una cosa que ningú no havia fet abans, o fer més bé el que d'altres ja han fet abans. Liderem el món en gastronomia i, per descomptat, en esport. El perill? La uniformització que pretén l'Estat espanyol i, ara sí, ja en el paper de president, les subvencions enteses com un dret i no com un estímul.

el musical del rock català

TEATRE VICTÒRIA

DAGOLL DAGOM

COP de ROCK

RITME DANSA TEN PRODUCTIONS

Amb cançons de:

BARS	LAX 'N' BUSTO
BRAMS	SAU
ELS PETS	SOPA DE CABRA
GLAUCS	WHISKYN'S
GOSSOS	i altres
JA T'HO DIRÉ	

www.copderock.cat

Estrella Damm

www.teatrevictoria.com

SPECTRUM 3 CATALUNYA RADIO

LA VANGUARDIA

ServiCaixa